

Herman og Amanda

1
Amanda sad med en krans i haaret
som englen blid og som ros om vaaren.
og Herman hende sin broskaps svor;
men falsked uti hans hjerke bor.

2
Amanda ganger sig ut i parken,
at plukke liljerne op av marten;
At binde kransen det had hun om,
men ak, forgydes ei Herman kom.

3
Amanda ganger sig ned i parken,
der fik hun se, hvad hun ikke trodde.

Der fik hun først sine øine op
saa Herman gaa med en anden bort.

4

O, Herman, Herman vend dog tilbage
til din Amanda, du vil forlade.

Ikke; Herman, Herman vend om igjen
til din Amanda din fædre ven!

5

Jeg dig, Amanda ei mere elsker.
Ki Ellen traver mit hjerte janset;

O, hun skal blive min brødre brud,
Gud ei Amanda mere er det skud.

6

O, Herman, Herman dit hærde hjerte.

Det skal vel lide for al min smerte;
Ki himlens Gud kan sin straf dene,
som talik bedrager en fædre ven.

Amanda gænger sig ned til stranden
og sinker der et farvel med haanden.
„Farvel! Farvel! Du min utro ven
i himlen træffes vi vel igjen

8

Se stjerneheren paa himlen blinker
 og fredelig mig naturen vinker;
 men smerten raser uti mit bryst,
 hvem har jeg nu, som mig giver tröst.

9

Amanda gænger sig ned til sundet,
 der fik hun se at en baat laa bændet.
 Hun løste baaten og seilet av,
 og havets vover blev hendes grav.

10

Amanda seignede ned i dybet,
 og hun var smyktstet staa blaar som lysket
 Den hvide klædning hun ogsaa bar,
 som den uskyldige altid har

Slut
 >